ЄНОТ І ЦУКОР

Маленький єнотик на ім'я Чепурун — дуже охайний і слухняний син. Він знає, що всю їжу треба обов'язково мити.

Одного разу єнотик знайшов цілу коробку з білими шматочками. Він згадав, що мама йому говорила, щоб він мив усе, окрім цукру. Чому так, вона й сама не знала, але сказала, що цей заповіт передається з покоління в покоління.

А ще казала, що жодному єноту не вдалося той цукор спробувати!

Єнотик згадав цю бесіду, коли побачив коробку. Він одразу зрозумів, що це ЦУКОР!

— Ага! — вигукнув єнотик. — Це ж те, що ніхто з єнотів ніколи не їв! Але ж я розумний — я обов'язково спробую, який він на смак!

Чепурун узяв перший шматочок. Він довго й ретельно полоскав його в лісовому струмочку. Коли ж єнотик вирішив, що попрацював достатньо, він вийняв лапку зі струмка.

Але що це? У долоньці нічого не було! ЗОВСІМ! Єнот розглянув усі пальці по черзі, зітхнув і взяв другий шматочок. Та сама історія повторилася! Єнотик розсердився й став іще краще полоскати білі кубики...

Нарешті Чепурун вирішив порушити закон і спробувати з'їсти білий кубик без миття.

Чепурун понишпорив у коробці, та вона була порожня! Єнотик зазирнув у порожню коробку й сумно сказав:

— Наші предки мали рацію: жодному єноту не дізнатися про смак цукру...

- Що розповіла мама єнотикові про цукор?
- Чому єнотику не вдалося посмакувати цукром?
- Як ти гадаєш, чому цю тваринку називають «єнот-полоскун»?

ГНІЗДЕЧКО-КАПЕЛЮШОК

У маленької Світланки нещодавно сталася пригода. Вона давно чекала на прогулянку в міському парку. Вже й обговорила, на яких гойдалках погойдається та які каруселі піднімуть її аж до неба. Мрія здійснилася: кататися на каруселях було дійсно цікаво. Але коли Світланка була на самісінькій висоті, налетів грайливий вітерець, схопив її новенький капелюшок і вкинув просто на середину паркового озера. Сльози не допомогли: хоч капелюшка й було шкода, але витягти його з озера не було жодної можливості! Тож капелюшок залишився у воді...

Через кілька тижнів Світланка з батьками знову приїхала до парку. Тато підійшов до озера й покликав доньку:

— Ну ж бо, Світланко, біжи до мене, я тобі щось цікаве покажу!

Дівча підбігло до тата й завмерло від подиву: у заростях рогозу посеред водоростей просто у воді лежав її капелюшок. На ньому сиділа невеличка качечка, а з-під неї визирали декілька цікавих качиних дзьобиків.

— Ось і згодився твій капелюшок, доню! — усміхнулася мама.

— Ура! — заплескала в долоні дівчинка. — Це найкраще гніздечко, яке я бачила!

- Чому Світланка зраділа, що капелюшок став гніздечком? Адже тепер вона залишилася без нього!
- Які гнізда будують водоплавні птахи?
- Чи будують люди оселі для птахів?